

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΗΦΟΓΡΑΦΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμὲς 120. Ἐξέ-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰθιοπία γρόσια διατρί. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γέ-
νη τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξάρηται καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ ΤΩ: 1879

ΙΑΡΥΤΗΞ - ΕΚΑΘΗΞ - ΔΙΕΥΘΥΤΗΞ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΗΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἰν Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρα-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν ἰν οἰοῦσθε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμούτου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 19 Ἀπριλίου 1941

Ἔτος 68ον.—Ἀριθ. 20

• ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ •

ΔΑΥΪ'Α ΚΡΩΦΟΡΑ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

Σ' ἓνα σημεῖο ὁ βράχος, ποὺ χθές, καθὼς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τοῦ ἔπεφτε φάτσα, παρουσιαζόταν μονοκόμματος, τώρα ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ πλάγια ἔδειχνε πρὸς τὰ δεξιὰ ἓνα σχίσμα ποὺ ἀπὸ τὸν μαῦρο ἦσκιό ποὺ ἔρριχνε, ἔδειχνε πᾶς ὑπῆρχε ἐκεῖ κάποιο στεγνὸ καὶ βαθὺ πέρασμα.

Ἐτοιμαζόμενον νὰ βάλω σημάδια γιὰ νὰ μπορῶ νὰ βρῶ ἀργότερα τὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ τὸ χρησιμοποίησω γιὰ μεγαλύτερες ἐξερευνήσεις, ἔβλεπα εἶδα ἓναν ὄψη-λόσωμο ἄνθρωπο νὰ προχωρῆ πρὸς τοὺς βράχους. Ἐγὼ ἤμιον κρυμμένος μέσα στὰ χαμόδενδρα καὶ ἔτσι δὲν μποροῦσα νὰ με ἴδῃ. Ἦταν ἓνας γέροντας πανύψηλος, μέλο ποὺ ἔγερνε ἀπὸ τὸ βάρος τῶν χρόνων καὶ περπατοῦσε ἀργὰ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Ἦταν ἰθαγενής, ἀλλὰ ἓνα τέτοιο τύπο σὰν τὸ δικό του δὲν εἶχα ξαναἰδῆ ἄλλοτε. Μία μακρὴν κατάλευκη γενειάδα ἔπεφτε ἐπάνω στὸ στήθος του καὶ στοὺς ὤμους του ἦταν ριγμένους ἓνας ὑπέροχος μανδύας ἀπὸ δέρμα λεοπαρδαλῆς. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὀλόκληρο ἀδλακωμένο ἀπὸ ρυτίδες καὶ ἔμοιαζε στὸ ὄψος μὲ τοὺς πατριάρχες τῆς Γραφῆς.

Μὲ ἀπειρες προφυλάξεις οὐρῆθκα ἀπὸ πίσω του καὶ ἔφθασα ὁρὸς τὸ ἀνοιγμα τοῦ

βράχου ποὺ εἶχα ἰδεῖ ἀπὸ μακρὰ. Ἦνα μονοπάτι, χαραγμένο καὶ πατημένο ἀπὸ χιλιάδες πόδια χωγῶταν βαθειὰ μέσα στὸ σῦντρο. Ἀκολουθῆσα τὸ μονοπάτι αὐτὸ ὡς τὸ σημεῖο ὅπου ἔστριβε στὴ χαράδρα. Ἐκεῖ τὸ μονοπάτι κοβόταν ἀπότομα.

ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΠΑΣΧΑ

... χαμηλώσανε γιὰ μιὰ στιγμή τὰ ἔξω καὶ ὑψώσανε τὴ λαμπάδα τῆς ψυχῆς τους.

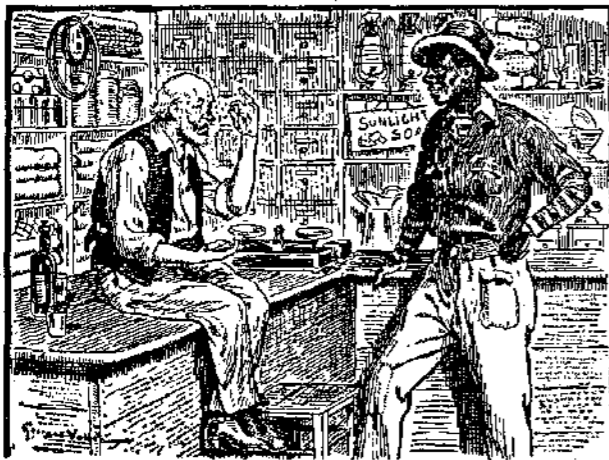
Σύνθεση καὶ λόγια τοῦ Ἀρηπῆ.

Μπροστά μου ὄρθωνόταν ἓνας πανύψηλος βράχος. Παράπερα ἡ χαράδρα συνεχιζόταν πῶς βαθειὰ καὶ πῶς σκοτεινὴ, μὰ γιὰ νὰ προχωρήσῃ κανεὶς ἔπρεπε πρῶτα νὰ σκαρφαλώσῃ τὸ βράχο. Ἐξέτασα τὴν ἐπιφάνειά του, ἦταν λεία καὶ μονοκόμματη χωρὶς οὔτε μιὰ χαραμάδα. Ἄν εἶχα τὴ συνηθισμένη μου ἐτοιμότητα θὰ γόριζα πίσω καὶ θὰ ἀκολουθοῦσα τὰ ἰχνη τοῦ γέροντα γιὰ νὰ ἰδῶ ποῦ σταματοῦσαν. Μὰ ὅλα σ' αὐτὴν τὴν περιπέτεια μοῦ φαίνονταν σκεπασμένα μ' ἓνα ἀνησυχαστικὸ μυστήριο. Τὸ στομάχι μου ἦταν ἀδειοκαὶ ἡ ἀντοχή μου ὑποχωροῦσε. Ἰστέρα τὸ ὑπόκοφο ἐκεῖνο μούγγρισμα τοῦ ὑπόγειου ποταμοῦ μὲ εἶχε ξεκουφάνει καὶ πρέπει μὲ μεγάλη μου ντροπὴ νὰ ὁμολογήσω, πῶς βιάστηκα νὰ βγῶ ὅσο πῶς γρήγορα μποροῦσα ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο σὰν νὰ μὲ κυνηγοῦσαν χίλιοι διαβόλοι. Δὲν σταμάτησα τὸ τρέξιμό μου, παρά μονάχα ὅταν βρέθηκα ἓνα μίλλι μακρὰ ἀπὸ τοὺς καταραμένους ἐκείνους βράχους. Ἰστέρα συνέχισα τὸ δρόμο μου κατὰ τὸ Ὀδίμβελος. Ἀφοῦ δὲν ἔρχονταν τ' ἄλογα νὰ με βροῦνε, ἔπρεπε νὰ πάω ἐγὼ νὰ τὰ βρῶ.

Ἐκανα εἰκοσιπέντε ὀλόκληρα μίλλια μὲ τὰ πόδια ἀναθεματίζοντας ἀπὸ μέσα μου τοὺς Μπόερς μου, τοὺς Κάφρους μου καὶ ἑλὸν τὸν κόσμον. Κατὰ βάθος εἶχα φοβηθεῖ καὶ αὐτὸ μ' εἶχε πειράξει στὸ φιλότιμό μου. Ἡ ζέστη εἶχε γίνει ἀφόρητη, ἡ ψιλὴ σκόνη ποὺ ἔμπαινε στὰ ρουθούνια μου καὶ στὴ μύτη μου μὲ ἔπνιγε, τὸ σταχτερὸ χρῶμα τῶν

δένδρων του είδους μοπαύ με χτυπούσε στα νεύρα, τὰ πουλιά που πτερούγιζαν γύρω μου φαίνόταν ότι τζακάναν για να με κοροϊδέψουν. Στα μισά του δρόμου πρὸς τὸ Οὐμβελὸς βρήκα ἐπὶ τέλους ἕνα νεαρό Κάφρο με δύο ἀλογα. Τὸν ἀρχισα στὶς φωνές. Μοῦ ἀπάντησε πὼς τὸ ἀλόγο μου εἶχε γυρίσει στὸ Οὐμβελὸς, ὅπως εἶχα προβλέψει καὶ πὼς ἐστείλαν τὸν μαῦρο νὰ με βρῇ. Τὸν ἐβρήκα τὸ βράδυ στὰ μισὰ τοῦ δρόμου καὶ ἔμεινε καὶ πέρασε τὴ νύκτα ἐκεῖ. Τότε τὸν εἶδα καλὰ καὶ παρατήρησα πὼς ἦταν πράσινος ἀπὸ τὸν

σοῦν μόνον τοὺς σιγά-σιγά καὶ διώνοντας δρόμο στ' ἀλόγο μου ἔφθασα στὸ Μπλαουβιλντεμπεστφοντάιν δυὸ μέρες νωρίτερα ἀπ' ὅτι με περίμεναν. Ἀφοῦ ἔδωσα τὸ ἀλόγο μου στὸ σταῦλο μπήκα ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τῆς αὐλῆς γιὰ νὰ ἴδω τὸν Κόλιν. Δὲν τὸν εἶχα πάρει μαζί μου, ἀπὸ φόβο μήπως τσακωθῆ με τοὺς ἄμοφύλους τοῦ τῶν διαφόρων κράαλ, γιὰτὶ ὅποτε συνανταῖσε ἄλλα σκυλιά γίνονταν ἐπιθετικὸς καὶ ἀγριος; Τὸν βρήκα λαμπρὰ στὴν ὑγεία του. Ἡ Ζέετα τὸν εἶχε περιποιηθῆ σύμφωνα με τὶς δὲδηγίες μου. Ἰστέρα, βλέποντας τὸ παράθυρο τῆς κἀμαρᾶς μου ἀνοιχτό, σκέφθηκα γιὰ νὰ μὴν κάνω τὸ γύρο, νὰ μῶ ἀπὸ κ. ε. Διασκέλισα τὸ πεζούλι καὶ πέρασα μέσα ἀθόρυβα. Κι' ἔδω ἦταν δλα τακτοποιημένα καὶ σιγυρισμένα ἀπὸ τὴ Ζέετα. Ἡ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη. Ἄκουσα ἡμιλίες καὶ ἀποφάσισα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ μέσα στὸ μαγαζὶ.

«Ὁ Τζάπ πήρε ἕνα ἀπὸ τὰ πραγματάκια ποὺ κρατοῦσε καὶ τὸ σήκωσε ψηλά». (Σελ. 154, στ. β').

τρόμο του καὶ πὼς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ προχωρήσῃ περισσότερο πρὸς τὸ Ρόϊραντ. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν καταραμένο, μοῦ εἶπε, τὸ κατοικοῦσαν οἱ διαβόλοι καὶ τὰ ζωτικά καὶ μόνον οἱ μάγοι τολμοῦσαν νὰ πᾶνε ὡς ἐκεῖ. Ἀναγκάστηκα νὰ ὁμολογήσω στὸν ἑαυτὸ μου πὼς δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατακρίνω γιὰ τὸ φόβο του. Εἶχα ὅμως κάνει μιὰ σημαντικὴ ἀνακάλυψη σχετικὴ με τὸ μυστήριό τοῦ τόπου αὐτοῦ καὶ ἀναρωτιόμουν μόνον, ἂν θὰ εἶχα τὸ θάρρος ν' ἀκολουθῆσω τὸ δρόμο μου ὡς τὸ τέλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τὰ προαισθήματα τοῦ κ. Γουάρδλοου

Μιὰ βδομάδα ἀργότερα οἱ οἰκοδομικὲς ἐργασίες εἶχαν τελειώσει. Κλείδωσα λοιπὸν τὴν πόρτα τῆς κἀνοῦργιας ἀποθήκης καὶ ξεκίνησα γιὰ τὸ Μπλαουβιλντεμπεστφοντάιν. Ἀνέβησα στὸν Σικιτόλα νὰ φυλάξῃ τὴν ἀποθήκη καὶ τοῦ εἶχα ἀρκετὴ ἐμπιστοσύνη, ὥστε νὰ ξέρω ὅτι θὰ ἐμπόδιζε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ πειράξουν ἔ. ε. δὴποτε. Ἄφρησα πρὶν μου τὰ δύο μου ἄδεια ἀμάξια νὰ γυρί-

καθισμένους ἐπάνω στὸ ταμπετο καὶ συνμιλοῦσε χαμηλόφωνα με ἕνα ὑψηλόσωμο μαῦρο—τὸν Μθάγγκα ἀκριβῶς ἐκεῖνον, ποὺ ἐγὼ εἶχα διώξει με τὶς κλωτσιές ἀπὸ τὸ μαγαζὶ. Ἡ πόρτα τοῦ δρόμου ἦταν κλειστή, πρᾶγμα ποὺ μοῦ φάνηκε παράξενο, γιὰτὶ τὸ ἀπόγευμα τὸ μαγαζὶ ἦταν πάντα ἀνοιχτό. Στὴν παλάμη του ὁ Τζάπ κρατοῦσε κάτι μικρὸ ποὺ δὲν μπορούσα νὰ διακρίνω τί ἦταν καὶ δίχως ἄλλο οἱ δύο τους παζάρευαν τὴν τιμὴ. Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχα κανένα σκοπὸ νὰ σταθῶ πίσω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ νὰ κρυφακούσω κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ τὴν ἀνοίξω διάπλατη, μὰ ἡ ἐκφραση ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπο τοῦ Τζάπ μοῦ φάνηκε ὑποπτη καὶ ἀποφάσισα νὰ σταθῶ μιὰ στιγμὴ ἀκόμα.

Ἡ συζήτηση με τὸν Τζάπ ἐξακολούθησε γιὰ λίγο, ὕστερα ὁ Τζάπ πήρε με τὸ ἄλλο χέρι ἕνα ἀπὸ τὰ πραγματάκια ποὺ κρατοῦσε στὴν παλάμη του καὶ τὸ σήκωσε ψηλά, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸ κοιτάξῃ καλύτερα. Ἦταν ἕνα στρογγυλὸ πετραδάκι μεγάλου ὡς ἄνθεο καὶ παρὰ τὸ μισοσκόταδο ποὺ βασιλευσε μέσα στὴν

κἀμαρα ἔβγαζε μιὰ ἀμυδρὴ λάμψη. Ἔδωσα μιὰ καὶ ἀνοίξα τὴν πόρτα ξαφνικά. Κι' οἱ δύο τους τινάχτηκαν ὡς νὰ εἶχαν ἀκούσει πιστολιά. Ὁ Τζάπ ἐχλώμιανε, ὅσο μπορούσε νὰ χλωμίανῃ τὸ κόκκινο ὡς παντζάρι πρόσωπό του.

— Πῶς διάβολο... τραύλισε, ἀφήνοντάς νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι του αὐτὸ ποὺ κρατοῦσε.

Τὸ σήκωσα καὶ τοῦ τὸ ἔδωσα. — Ὅστε λοιπὸν παζαρεύετε διαμάντια, κύριε Τζάπ; ἔκανα. Τὴ φλέβα ποὺ ἔφαχνα ἐγὼ τὴ βρήκατε σεις; Τὰ συγχαρητήριά μου.

— Ναί, ναί, τὴ βρήκα, ἀπάντησε κομπιάζοντας. Δηλαδή τὴ βρήκε ὁ φίλος μου ὁ Μθάγγκα. Γι' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψή του μοῦ μιλοῦσε τώρα δά.

Ὁ Κάφρος ἐστεκόταν σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Στιηρίζονταν πότε στὸ ἕνα πόδι καὶ πότε στὸ ἄλλο πόδι καὶ κάθε τόσο γύριζε τὰ μάτια του καὶ κοίταζε κατὰ τὴν κλειστὴν πόρτα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Ἀσημένιο κομπολόι
Μὲς στῆς ἀνοίξης τὰ χέρια
Παίξουν οἱ ὄρες,
Σὰ χρυσοὺ μελισσολόγῳ,
Σὰν δάσκηρα περιστέρια
Οἱ ὄρες, οἱ ὄρες.

Τρίλλιες πλέκει τὸ πουλί
Ποῦ με φῶς ἔχει μεθύσει
Τρίλλιες—οἱ ὄρες.
Στὴ χορτασιασμένη σὴλῃ
Τραγουδοῦν γύρω στὴ βρύση
Οἱ ὄρες, οἱ ὄρες.

Παπαρούνες φλογερές,
Ἡλιοστάλαχτες λαμπάδες
Φέγγουν οἱ ὄρες,
Σ' ἀνοϊξιάτικες γιορτές,
Σ' ἀνοϊξιάτικες λαμπράδες,
Οἱ ὄρες, οἱ ὄρες.

Ἀσημένιες, φρεσώτες
Πεταλούδες μες στὴ λεῦκα
Τρέμουν οἱ ὄρες,
Τζιτζικιες τραγουδιᾶτες
Πάνουν τὴ δροσιὰ ἀπ' τὰ πεῦκα,
Οἱ ὄρες, οἱ ὄρες.

Λύθηκε τὸ κομπολόι...
Πρὶν νὰ φύγουν γι' ἄλλη χώρα
Οἱ ὄρες, οἱ ὄρες.
Τὸ πρῶτ'—πρῶτ' στὴ γλῶσση
Χάντρες μοῦ ἄφησαν γιὰ δῶρα
Οἱ ὄρες, οἱ ὄρες.

ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

Παρακαλῶ πολὺ δσοὺς χρωστοῦν τὴ συγχρομὴ τους νὰ τὴ σταίλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἄς ἔχουν ὀπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἢ καθυστερήσῃ ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλὰ ἔξοδα.

**ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ**

Ἀγαπητοί μου,

Η ΤΑΝ Κυριακῆ, 6 Ἀπριλίου 1941. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἔπρεπε νὰ σὰς γράψω τὴν Ἐπιστολή μου γιὰ τὸ φύλλο τοῦ Σαββάτου, 19 τοῦ μηνός. Θάταν λοιπὸν ἡ πασχαλινὴ. Κι' ἔταν ξόβνησα τὸ πρῶτ', στὸ κρεβάτι μου ἀκόμα, ἀρχισα νὰ τὴ σχεδιάζω. Δὲν θὰ δικαιολογοῦσα τὸν πόλεμό μου, μπροστὰ στὸν Θεὸ τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης, λέγοντας πὼς ὅτε κατακτητικὸς εἶμαι, ὅτε μεῖς τὸν θελήσαμε, παρὰ πὼς μὰς τὸν ἐπέβαλαν ἄλλοι ποὺ ἤθελαν νὰ μὰς κατακτήσουν. Αὐτὸ τὸ ἔκαμα τὰ Χριστούγεννα. Γιὰ τὸ Πάσχα, λογάριζα νὰ σὰς πῶ γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη ποὺ σὰ Χριστιανοὶ πρέπει νὰχοῦμε πάντα, καὶ μάλιστα σὲ καιρὸ πολέμου, ποὺ ἡ δυστυχία εἶναι μεγαλύτερη. Καὶ νὰ σὰς συστήσω νὰ θυμηθῆτε πολὺ τέλλα παιδιὰ, τὰ φτωχά, ποὺ ἔχουν τὸν πατέρα τους ἢ τὸ μεγαλύτερο ἀδελφὸ τους, τὸν προστάτη τους, στὸ μέτωπο, κι' ἡ μητέρα τους ἐργάζεται γιὰ νὰ τὰ τρέφῃ καὶ νὰ τὰ ντύνῃ, ἢ περιμένει ἀπὸ τὴ φιλανθρωπία, τὴν περιθαλψῆ, τὸ ἐπιδομα. Καὶ θὰ σὰς ἔλεγα πὼς μ' ἀτὰ τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μοιρασθῆτε, τὸ φετεινὸ πολεμικὸ Πάσχα, **ἀνόμα καὶ τὸ τσουρέκι σας**—πρᾶγμα ἴσως περιττό, γιὰτὶ ξέρω τὴν καρδιά σας κι' ἤμουν βέβαιος πὼς θὰ τὸ ἐκάνατε καὶ χωρὶς νὰ σὰς τὸ πῆ κανένας. Κι' ὅμως ἐγὼ θὰ σὰς τῶλεγα, γιὰ νὰ δώσω τὴν εὐχαριστήσῃ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε: «ὦ, ἐμεῖς τὸ εἶχαμε συλλογισθῆ πρῶτ'ετα».

Αὐτὰ ἐσχέδιαζα στὸ κρεβάτι μου, ἔταν ἀξάφνα ἀκουσα σειρήνες. Ἦταν ἕνας συναγερμὸς ἀλλοιότικος, μακρόηχος, ποὺ ἡ λήξῃ του δόθηκε γρήγορα. Τὸ κατάλαβα πὼς συνέβαινε κάτι ἄλλο ἀπὸ ἐμφάνισῃ ἐχθρικοῦ ἀεροπλάνου. Καὶ σὲ λίγο τὸ ἔμαθα: Ἡ Γερμανία μὰς ἐκήρυξε τὸν πόλεμο καὶ συγχρόνως τὸν ἀρχισε! Στὶς πεντέμισο τὸ πρῶτ', ὁ γερμανὸς πρεσβευτῆς ἐπισκέφθηκε τὸν πρωθυπουργὸ κ. Κοριζῆ, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀπόφαση τῆς κυβέρνησῆς του, καὶ σχεδὸν τὴν ἴδια ὥρα, στὰ ἑλληνοβουλγαρικὰ σύνορα, τὰ γερμανικὰ στρατεύματα χτύπησαν τὰ φυλάκιά μας. Τὸ ραδιόφωνο ἔδωσε τὴ μεγάλη εἰδήσῃ. Καὶ κατόπι ἀκόμασας τὰ πατριωτικά κι' ἐμπνευσμένα διαγγέλματα τοῦ Βασιλέα, τοῦ ὀπουργικοῦ

Συμβουλίου, τοῦ Ἀρχιστρατήγου, ἀνάμεσα σ' ἔθνικὸς ὕμνους, ἐμδατήρια, παιάνες... Ὅπως καὶ τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1940 με τὴν ἐπίθεσῃ τῶν Ἰταλῶν, ὁ ἀθηναϊκὸς λαὸς σηκώθηκε ὡς ἕνας ἀνθρωπος, γεμάτος πολεμικὸ μένος, ἐνθουσιασμοὺ καὶ πεποιθήσῃ γιὰ τὴ νίκη κι' ἐναντίον τοῦ νέου ἐχθροῦ. Ὅλη τὴν ἡμέρα γίνονταν διαδηλώσεις. Ἀδελφωμένες, ἐκυματίζαν οἱ ἀγγλικὲς κι' οἱ σερβικὲς σημαῖες με τὶς ἑλληνικὲς. Γιὰτὶ καὶ κατὰ τῆς Γιουγκοσλαβίας, τὴν ἴδια ἡμέρα, τὴν ἴδια ὥρα, ἡ Γερμανία ἐκήρυξε κι' ἀρχισε τὸν πόλεμο. Κι' ὅπως εἶπε ὁ Βασιλέας στὸ διάγγελμα του, οἱ Σέρβοι πολεμοῦν τώρα μαζί μας «ἀγκῶνα πρὸς ἀγκῶνα». Ἐχοῦμε καὶ τὴ μεγάλη βοήθεια τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ θὰ νικῆσομε!

Αὐτὰ τὰ σπουδαῖα ἐμεσολάβησαν ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἐξόβνησα κι' ἐσχέδιαζα τὴ σημερινὴ μου Ἐπιστολή, τὴν πασχαλινὴ, ὡς τὴν ὥρα ποὺ μπόρεσα νὰ καθῆσω γιὰ νὰ τὴ γράψω. Τὸ ἐφετεινὸ λοιπὸν Πάσχα μὰς βρῖσκει σ' ἕνα πόλεμο διμέτωπο,

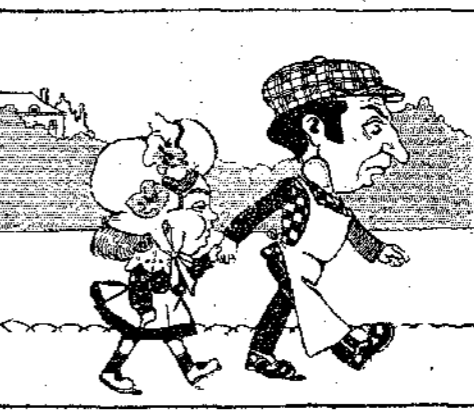
μεγάλο, σκληρὸ, ἀμειλικτο. Ἄλλὰ εἶναι τόσο δίκαιος, τόσο ἱερὸς γιὰ μὰς, ὅσο ἀδικὸς κι' ἀνίερὸς γιὰ τοὺς ἐχθροὺς μας. Ὁ Χριστὸς ποὺ ἀναστήθηκε θὰ μὰς βοηθήσῃ νὰ τοὺς νικῆσομε. Εἴμαστε μικροί, ἀντιμετωπίζομε δυὸ μεγάλες Ἀυτοκρατορίες, ἀλλὰ πολεμοῦμε γιὰ τὴν ἐλευθερία μας καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς ἀνθρωπότητας. Κι' ὁ Χριστὸς ποὺ ἀναστήθηκε θέλει τὴν ἐλευθερία. Γι' αὐτὴν πέθανε κι' ἔκεινος. Γι' αὐτὸ θὰ ἐδλογῆσῃ τὸν ἀγῶνα μας, θὰ ἐνισχύσῃ τὰ δπλα μας καὶ τὶς ψυχές μας, καὶ θὰ μὰς δώσῃ τὴ σωτηρία, τὴ νίκη.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σὰς γράψω, θὰ περάσουν ἄλλες δεκαπέντε γιὰ νᾶρθῃ τὸ Ἅγιο Πάσχα. Δὲν ξέρω, κανένας δὲν ξέρει, πὼς θὰ μὰς βρῇ καὶ πὼς θὰ τὸ γιορτάσομε. Ἄλλὰ ἔ. τι κι' ἂν μὰς περιμένῃ, οἱ φυγές μας θὰ μόνον πάντα δυνατές κι' ἀκλόνητες. Κι' ὅτε στιγμὴ δὲν θὰ μὰς ἀφήσῃ, ὄχι ἡ ἐλπίδα, παρὰ ἡ πεποίθησῃ, πὼς ὁ Χριστὸς ποὺ ἀναστήθηκε εἶναι μαζί μας.

Σὰς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΚΙ' ΑΛΛΟΣ ΚΟΥΤΟΜΟΓΙΑΣ

4.
Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ κυρία Ἀρχόντη εἶπε στὸν ὑπηρέτη:
— Βενιαμίν, ἡ Σοφίκα θέλει νὰγοράσῃ μπουμπόνια καὶ καραμέλες, καὶ νὰ τὰ διαλέξῃ ἡ ἴδια. Πήγαινε τὴ ὡς τὸ ζαχαροπλαστεῖο, κάμε τῆς κι' ἕνα γύρο στὸ περιβολάκι, καὶ φέρε τὴν πίσω γρήγορα. Νὰ τὴν προσέχῃς, ἀκούς;
— Ἐννοια σας κυρία. Ἐγὼ τὴ Σοφίκα τὴν ἔχω ὡς τὰ μάτια μου, εἶπε ὁ Βενιαμίν.

Καὶ παίρνοντάς τὴ μικρούλα ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν πήγε πρῶτα στὸ ζαχαροπλαστεῖο, ὅπου ἀγόρασε τὰ μπουμπόνια καὶ τὶς καραμέλες ποὺ ἤθελε, κι' ἔπειτα στὸ περιβολάκι. Καθῶς περπατοῦσαν ἐκεῖ, τῆς εἶπε:

— Στὸ περιβολάκι, βλέπεις, δὲν ἔχει δέντρα. Μόνον χαμόδεντρα καὶ λουλουδία. Ὁ γιὰτρος ὅμως εἶπε πὼς πρέπει νὰναπνέῃς ἀέρα ποὺ νὰ μυρίζῃ πεῦκο, ὀδὺν καὶ δροῦ. Θέλεις νὰ σὲ πᾶω σ' ἕνα ὄριτο μέρος ποὺ ξέρω ἐγὼ, καὶ ποὺ ἔχει τέτοιον ἀέρα;

— Ναί, εἶπε ἡ Σοφίκα, μὰ νὰ μὴν εἶναι μακρὸ καὶ ἀργήσομε, κι' ἀνηνουχίσῃ ἡ μαμά.

— Ὅχι, εἶπε ὁ Βενιαμίν, δὲν εἶναι πολὺ μακρὸ. Μὰ καὶ νὰγορήσομε λίγο, ἡ κυρία δὲν θὰνηνουχίσῃ. Ἐρεῖ πὼς ἐγὼ σ' ἔχω ὡς τὰ μάτια μου. Ἐπειτα, θὰ τῆς ποῦμε ποῦ ἤμασταν καὶ θὰ εὐχαριστιθῆ πολὺ.

— Καλὰ λοιπὸν, εἶπε ἡ Σοφίκα, πᾶμε.

Κι' ἔφυγαν ἀπὸ τὸ περιβολάκι, καὶ πήγαιναν ἕνα δρόμο ποὺ δὲν φαίνονταν νᾶχῃ τελειωμὸ, καὶ πήγαιναν, καὶ πήγαιναν...
(Ἀκολουθεῖ) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΙ' Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Τώρα και πολλά πολλά χρόνια, σ' ένα πυκνό και μεγάλο δάσος, ζούσε ένας άγιος ερημίτης. Ζούσε αποτραβηγμένος από δλόκληρο τόν κόσμο, είχε κάνει μόνος του μια φωχή καλυβούλα με κλαριά και ξύλα από τὰ δέντρα, και περνούσε τήν ημέρα του με νηστεία και προσευχή.

Γιά μόνο του ποτό ο άγιος ερημίτης είχε τὸ καθαρό νεράκι πού κυλούσε σὰ ρυάκια και γιά μόνη του τροφή τὰ φρούτα και τὰ άγρια χόρτα πού έβρισκε στὸ δάσος: βατόμουρα, φουντούκια, κάστανα, χαρούπια, β.τι έθγαζε ή εποχή.

Τὸ χειμώνα όμως, πὸ τὸ χιόνι σκέπαζε τὸ δάσος, πολλές μέρες περνούσαν χωρίς νὰ βρῆ τίποτε νὰ φάη και ξυπνούσε και κοιμόταν νηστικός. Μὰ οὔτε γιά μιὰ στιγμή δὲν τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του νὰ σκοτώσῃ κανένα ἀπὸ τὰ ζῷα τοῦ δάσους γιά νὰ τραφῆ. Ὅχι μόνο δὲν τὰ σκότωνε ἀλλὰ και τ' αγαπούσε κι' έτσι κάθε δίποδο και τετράποδο πὸ ζούσε μέσα σ' εκείνο τὸ μεγάλο δάσος είχε πιάσει φίλια μαζί του: τὰ άγριοκούνελα, οἱ λαγοί, οἱ σκαντζόχοιροι, τὰ έλάφια, τὰ ζαρκαδία, άκόμη και τὰ άνήμερα άγριογούρουνα έτρεχαν ἀπὸ πίσω του κάθε φορά πὸ θὰ έβγαине νὰ κάνῃ τὸ γύρο του στὸ δάσος. Κι' ὅποτε ήθελε νὰ προσευχηθῆ ὁ άγιος ερημίτης, βρισκόταν πάντα περιτριγυρισμένος ἀπὸ τ' άγρίμια, πὸ ήταν ή μόνη συντροφιά στή μοναξιά του.

Τὸ δάσος όμως ὅπου ζούσε ὁ άγιος ερημίτης ήταν ἕνός μεγάλου άρχοντα πὸ είχε κιάλας εκεί κοντὰ τὸν πύργο του. Αὐτὸς ὁ άρχοντας είχε άληθινή μανία γιά τὸ κυνήγι. Κάθε τόσο έβγαине με μεγάλη συνοδεία, μαζί με τὰ λαγωνικά του και άλλοί-μονο στὰ δυστυχισμένα άγρίμια πὸ θ' άπαντούσε ἔμπρός του. Ὅτε ἕνα δὲν τήν γλύτωνε.

Κάθε φορά λοιπὸν πὸ ὁ άγιος άρχοντας έρχόταν στὸ δάσος νὰ κυνηγήσῃ, τὰ ζῷα δια έτρεχαν στὸν ερημίτη τὸ φίλο τους και τοῦ ζητούσαν άσυλο και προστασία.

— Σῶσε μας! φύλαξέ μας! τὸν παρακαλοῦσαν με τὰ μάτια τους γεμάτα έκεία.

Ἐπὸς τὰ λυπόταν τὰ δυστυχισμένα, ὁ καλὸς ερημίτης. Μὰ τί μπορούσε νὰ τοῦς κάνῃ; Τὸ δάσος δὲν ήταν δικό του. Έκρυβε μέσα στήν καλύβα του ὅσα λαγουδάκια, σὲς νυφίτσες, ὅσους λαγούς μπορούσε, μὰ πῶς μπορούσε νὰ κρύψῃ τὰ περήφανα έλάφια και τὰ λυγερά

ζαρκαδία; πὸ νὰ βάλῃ ὅλες τίς μπεκάτσες και τίς πέρδικες και τίς άγριόκοτες; Ἡ καλύβα του ήταν πὸλὸ μικρή γιά νὰ τὰ χωρέσῃ δια.

Και τότε προσευχήθηκε με τήν καρδιά του στὸ Θεὸ και τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ γιά νὰ σώσῃ τοῦς μικροῦς του φίλους τοῦ δάσους. Κι' ἐπειδὴ ήταν στ' άλήθεια άγιος άνθρωπος, ὁ Θεὸς άκουσε τήν προσευχή του. Μιά μέρα, καθὼς γύριζε ἀπὸ τὸ κυνήγι, ὁ άρχοντας έπεσε άρρωστος βαρειά. Τὸν χτύπησε μιὰ φοβερή κι' άγιάτρευτη άρρώστεια. Ὅχι μονάχα κανένας γιατρός δὲν έδοκίμαζε νὰ τὸν γιατρέψῃ, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ άκόμα οἱ δικοὶ του έφυγαν ἀπὸ κοντὰ του με φρίκη.

Ὁ δυστυχισμένος άρχοντας είχε πιά ἀποφασίσει τή ζωή του, όταν θυμήθηκε πῶς κάπου εκεί κοντὰ ζούσε ένας ερημίτης, πὸ ὁ Θεὸς τοῦ είχε δώσει τὸ χάρισμα νὰ κάνῃ καλά κάθε άρρωστο πὸ θ' άγγιζε μονάχα με τὸ χέρι του. Ἐστειλε λοιπὸν άμέσως και τὸν φώναξε. Ὁ άγιος ερημίτης δέχθηκε πρόθυμα τοῦς άπεσταλμένους τοῦ άρχοντα και πήγε μαζί τους στὸν πύργο. Βρῆκε τὸν άρχοντα ὀλομόναχο στήν κάμαρά του και σχεδὸν έτοιμόθανατο. Ὁ ερημίτης γονάτισε πρώτα και προσευχήθηκε με θέρητο στὸ Θεὸ νὰ ἐλεήσῃ τὸν άρρωστο και νὰ τοῦ δώσῃ πίσω τήν υγεία του. Ὑστερα, χωρίς ν' ἀηδιάσῃ καθόλου, πέρασε άπαλά τὸ χέρι του πάνω ἀπὸ τίς φρικαλέες άνοιχτές πληγές και εὐθὺς έκλεισαν, δίχως ν' αφήσουν τὸ παραμικρὸ σημάδι.

[Τὸ τέλος στὸ ἑξῆς σελ.]

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ἡ ΤΑΝ Ἡ ΕΠΙ ΤΑΣ

Αἰγοί, μιὰ φοδῆτα, κι' όμως δὲν μὰς εδάμασε τοῦ τυραννοῦ ὁ τρόμος Κι' ή πρόδοτχη άπειλή. Στὸν Λεωνίδα ὀλο ὀρθοὶ τήν προσταγή.

Στὸν ξέφρενο χορὸ Χυμῶντας τοῦ θανάτου, στέλνουμε στήν Μήνυμα ἱερὸ: [πλάση] Τὸ χῶμα τοῦτο λευτεροῦς νὰ μὰς σκεπάζῃ.

Αἶμα, ποτάμια αἶμα... Ραίνει τή στράτα μας διαφνόκλαδα ή [Νίκη].

Δὲν πέθανε τὸ πνεῦμα, Σμαγμένοι στήν πνοή του σκόρπισαν [οἱ λύκοι].

Κι' ἀπ' άκρη σ' άκρη γῆς Θρίαμβου σάλπισμα περήφανα σημαίνει: Δὲν ζούμε σκλάβοι ἡμεῖς, Εἴμαστε μιὰ φυλή πὸ εἶρε νὰ πεθαίνῃ.

ΜΑΙΡΗ ΠΕΛΑΓΗ

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΑΚΩΒΙΝΗ ΒΟΥΝΕ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

— Και δὲν τὸ έλεγες στή θεία Τάνια;

— Μπᾶ, πὸ νὰ τὸ πῶ; Προτιμούσα νὰ μὴ με θυμάται διόλου ή θεία Τάνια παρὰ νὰ νοιάζεται γιά μένα. Ὅποτε τήν έπιαναν οἱ τρέλλες τῆς μαζί μου με άρπαξε και με γέμιζε φιλιὰ και μοῦ φώναζε κάτι λόγια πὸ οὔτε κἂν τὰ καταλάβαινα. Ὑστερα μ' έπαιρνε μαζί τῆς στίς μοδίστρες και στίς καπελλούδες και καθόμουν εκεί ὄρες ὀλόκληρες και βαρειόμουνα και νύσταζα. Μιά φορά μοῦ έκανε τὰ μαλλιά μου κατσαρά και μοῦ έτοίμασε ἕνα φορεματάκι με τριανταφυλλίτες φτερουῦδες γιά νὰ λάδω μέρος σ' ἕνα ταμπλώ-βιβάν. Ἦταν πὸλὸ άργά τὸ βράδυ, νύσταζα και κρύωνα. Τὸ άλλο πρωὶ ζύπνησα με βρογχίτη.

Εἶχε άρρωστήσει βαρειά ή καμνοβούλα. Οἱ ὀπρητέριες τήν παραμελούσαν, δὲν τήν φρόντιζαν. Εἶχε ρίγος, γύρευε νερὸ και δὲν έρχόταν κανείς.

— Ὅταν έγινε καλά με στείλαν στήν έξοχή μαζί μ' άλλα παιδιά, πὸ μένανε έαπλωμένα ὀλη τήν ήμέρα. Ἦταν βαρετὰ και θλιβερά.

Ὅταν τήν έφεραν πάλι στὸ Παρίσι ή θεία τῆς δὲν είχε γυρίσει άκόμη και ή γριά Μαργαρώ πήρε τήν πρωτοβουλία νὰ τήν γράψῃ στὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο.

— Εκεί δὲν ήταν άσχημα. Οἱ δασκάλες ήταν καλές και γελαστές. Μ' έμαθαν νὰ διαβάζω και νὰ γράφω. Μὰ ή μισοτρέλλη κυρία Ροκατέλλ, μόλις γύρισε και τῶμαθε άρχισε νὰ ξεφρονίζῃ!

— Ἡ άνιψιά μου, μιὰ Δαλματώφ με τὰ φτωχόπαιδα τῆς γειτονιάς! Φερρίκη!

Και παίρνοντάς τήν ἀπὸ τὸ σχολεῖο αὐτὸ τήν έβαλε σ' ἕνα μεγαλοσιάνικο παρθεναγωγεῖο γεμάτο ἀπὸ ζιππασμένα και άκατάδεχτα πλουσιοκάριτσα πὸ τήν κορόιδευαν.

— Καλά, κι' ὁ θεῖος Ρενέ δὲν φρόντιζε γιά σένα;

— Τήν Πέμπτη και τήν Κυριακή πὸ δὲν είχα σχολεῖο πήγαίνα στὸ γραφεῖο του και μ' άφινε νὰ παίζω εκεί, μοῦ εδειχνε ζωγραφίες. Πολλές φορές όμως οὔτε μ' έπαιρνε καθόλου εἰδῆση. Ἦταν τόσο ψηλὸς κι' ἐγὼ τόσο μικρούλα.

Ἐστέναζε και συνέχισε τήν ἱστορία τῆς.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ άνδρός τῆς ή κυρία Ροκατέλλ έξέχασε ὀλότελα τή μικρή άνιψιά τῆς, όταν ξαφνικά μιὰ μέρα, τήν πήρε ἀπὸ τὸ σχολεῖο εκείνο πὸ τῆς έρχόταν πὸλὸ άκριβὸ γιά νὰ τήν παραδώσῃ, χωρίς νὰ ζητήσῃ συστάσεις ἀπὸ άλλου, στὸ «Ἄριστοκρατικὸν Παρθεναγωγεῖον τῆς δνίδος Γρινιού» πὸ τῆς είχε βρεῖ ή άδελφή τοῦ σωφέρ τῆς. Εκεί ἀπὸ τήν άρχή ήταν άπαισία. Μὰ όταν έπαφαν νὰ πληρώνονται και τὰ δίδακτρα, ή δνις Γκρινιού τήν έβγαλε ἀπὸ μαθήτρια και τήν έκανε δουλάκι.

Ἡ Δόξια σάπασε και άρχισε νὰ παίξῃ μηχανικά με τὸ μενταλιόνι τῆς πὸ ὁ Μάνος τῆς τὸ είχε κρεμάσει ἀπὸ τὸ λαιμὸ με μιὰ θαλασσιὰ κορδέλλα. Ὁ Γκὺ μασσοῦλιζε ἕνα καλαμάκι.

— Τὸ βλέπω πῶς δὲν ήσαι εὐτυχισμένη... Μὰ κι' ἐγὼ... ξέρεις... εἶμαι πὸλὸ ερημίτης. Κι' ἐχω κι' ἕνα μουσικό... Ἐστὶ μοῦρχεται νὰ σοῦ τὸ φανερώσω.

— Φανέρωσέ μου το, Γκὺ, δὲν θὰ τὸ πῶ σὲ κανένα. Ὁ Γκὺ σηκώθηκε και παίρνοντάς τή Δόξια ἀπὸ τὸ χέρι πέρασε μαζί τῆς τὸ πάρκο. Σὲ μιὰ ἀπὸ τίς άκρες του ὕψωνοταν ἕνα πυργάκι, μιὰ παλιά σκοπιά, πὸ τὸ ἰσόγειό τῆς χρησίμευε τώρα γιά νὰ φυλάῃ ὁ περιβολάρχης τὰ έργαλεῖα του. Στὸ ἑπάνω πάτωμα ανέβαινε κανείς με μιὰ στητῆ ξύλινη σκάλα.

Ὁ Γκὺ σκαρφάλωσε σὴν γάτος άκολουθοῦμενος ἀπὸ τή μικρή συντροφισσά του και βγήκε σ' ἕνα δωμάτιο ὀλοστρόγγυλο πὸ τὸ είχε διασκεύασε σὲ «άτελιέ». Παντοῦ ήταν σκορπισμένα σκίτσα καμωμένα με μολύδι, με κραγιόνι, με νερομπογιά. Ἐκόμη κι' οἱ τοῖχοι ήταν ζωγραφισμένοι ἀπάνω ὀς κάτω.

— Ἐδῶ έρχομαι και δουλεύω εἶπε ἐμπιστευτικά στή μικρή. Γιά καίτα-ξέ τα. Πῶς σοῦ φαίνονται;

Ἡ Δόξια κοίταξε με έκπληξη. Πῶς ἕνα τόσο νεαρὸ άγόρι είχε καταφέρει ν' ἀποδώσῃ με τόση άκρίβεια τὸ χρώμα, τήν κίνηση, τή ζωή. Ἐστὸσο δὲν ήξερε πῶς νὰ εκφράσῃ τήν ἐντύπωσή τῆς κι' ὁ Γκὺ περίμενε ν'

ἀκούσῃ τήν κρῖση τῆς με άγωνία. — Τὰ βρῆσκω πὸλὸ... πὸλὸ ζωντανά. Πῶς με δὺς τρεῖς μολυβιές ἐπέτυχες νὰ δείξῃς τόσο ζωντανή τή Θεωδώρα καθὼς ταίξῃ τίς κόττες! Και ὁ Ντένης ἑπάνω στ' άλλό τοῦ εἶναι σὴν νὰ τρέξῃ. Κι' αὐτὸς ὁ άστειος άνθρωπάκος με τὸ άνοιχτὸ στόμα. — Αὐτὸς εἶναι ὁ καθηγῆτῆς μου τῶν Μαθηματικῶν! Έκανε ὁ Γκὺ γεμάτος χαρά.

«Καθισμένοι κάτω ἀπὸ μιὰ πελώρια καρδιά, είχαν πεῖ τὰ δικά τους». (Σελ. 146, στ. β').

— Και τὰ φρούτα αὐτά, τὰ κόκκινα και κίτρινα μήλα, τί ὠραία χρώματα πὸ ἔχου.

— Ὁ, πόσο χαίρομαι πὸ σ' ἀρέσουν! Πές μου Ντουντού, δὲν θὰ ήθελες νὰ μοῦ ποζάρῃς. Θὰ ήθελα νὰ σοῦ κάνω τὸ πορτραῖτο σου. Ἐχεις ἕνα άδύνατο προσωπάκι και κάτι μεγάλα μάτια, σὴν κάτι άγγέλους πὸ βλέπει κανείς σὲ παλιές άγιογραφίες.

— Με μεγάλη μου εὐχαρίστηση, Γκὺ. — Ἄ εἶσαι σπουδαῖο καρίτσι, Ντουντού. Θέλεις νὰ γίνουμε φίλοι;

— Και βέβαια θέλω! — Λοιπὸν εἴμαστε φίλοι στ' άλήθεια, έκανε ὁ Γκὺ ἀπλώνοντας άδέξια τή χερουκλα του πρὸς τὸ μέρος τῆς Δόξιας. — Στ' άλήθεια! Έκανε κι' ή Δόξια σφίγγοντάς τή μ' ὀλη τῆς τή δύκαμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ὅπου οἱ Δράκοι δέχονται ἐπισημῶνεις

Εἶχαν περάσει πάνω ἀπὸ δὺς βδομάδες πὸ ή Δόξια βρισκόταν στὸν πύργο τῶν Ροκατέλλ. Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα δυνάμωνε και αναπτύσσονταν σὲ τέτοιο σημεῖο, ὄστε ὁ Γκὺ, πὸ κάθε πρωὶ τήν έπαιρνε κρυφὰ και τήν πήγαίνε στὸ «άτελιέ» του, πολλές φορές πετούσε τὰ πινέλα του με μανία.

— Δὲν θὰ καταφέρω ποτὲ νὰ κάνω τὸ πορτραῖτο σου νὰ μοιάξῃ! φώναζε. Τὰ μάγουλά σου κοντεύουν νὰ γίνουν ὀλοστρόγγυλα και σήμερα έχεις άκόμη πὸ πολλὰ χρώματα ἀπὸ χθές.

Ἡ Ντουντού γελοῦσε και πείραζε τὸν μεγάλο καλλιτέχνη, πὸ παίρνοντας πάλι θάρρος αποφάσιζε νὰ ξαναπαίσῃ τήν παλέττα του και νὰ συνέχισῃ τὸ μεγάλο πορτραῖτο τῆς Δόξιας — ἕνα πορτραῖτο ὀλοσωμο γιατί ὁ Γκὺ δὲν είχε καμμιὰ ἀμφιβολία γιά τίς καλλιτεχνικές του ἱκανότητες.

— Ἀπὸ πῶς βγαίνεις, βρε παιδί μου; τὸν ρήτησε μιὰ μέρα κεροδευτικά ὁ Ντένης, ὕστερα ἀπὸ ἕνα πολύωρο παζάρισμα στὸ άτελιέ, ὅπου ὁ καλλιτέχνης είχε έργασθῆ με μανία κι' έρχόταν τώρα πασαλειμμένος ἀπὸ τήν κορφή ὀς τὰ νύχια με λαδομπογιές. Ἡ μύτη σου εἶναι γαλάζια, τὰ χέρια σου πράσινα, τὸ πουκάμισό σου κόκκινο και τὰ γόνατά σου πορτοκαλλιά. Σωστὸ ὀυράνιο τόξο.

[Ἐκκολοῦσε] ΚΙΜΩΝ ΒΑΚΙΑΝΗΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἐπὶ στοιχεῖα ἄρ. 5, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Ἐξέρον τῶν 10 λέξεων 50 λέξεις ἢ λέξεις μὲ κατὰ δὲ στοιχεῖα ἄρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα ἄρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος ἄρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΜΑ' - 627]

Διαπλασσοπούλα-ες, σὰς καλημερίζομεν. ΚΑΛΟΥΤΧΟΣ, ΓΚΡΙ ΝΤΑΦ

[ΜΑ' - 628]

Οἱ ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΙ μὲ μὴν φοβερίζουσι γιὰτὶ μπορεῖ νὰ ἀποκαλυφθῶν. ΕΠΙΚΙΝΑΥΝΟΣ ΤΟΡΠΙΛΙΑΗ-ΚΑΛΟΥΤΧΟΣ

[ΜΑ' - 629]

Πίσω ἀπὸ τὴν ΚΕΡΑΜΟΣΚΕΠΗ ΤΑΡΑΤΣΑ ἀνατέλλουσι δὲ πρόεδρος Ἄσπρη Γατάκη, ἀντιπρόεδρος Ἀποκράτωρ Διαπλασσοκομοῦ, γραμματεὺς Ζουλάκη, ταμίας Φουτουριστής, μέλη Ἀερομάχος, Εὐαγγελὸς Βλαμπένης, Ἄσπρος Λύκος, Φαληρωτάκη. Διεσθύνουσι Κον Ἀετοπούλου, Πλάτεια Κολωνάκη 8, Ἀθήνας.

[ΜΑ' - 630]

Ροδοβασιλίσσα - Προκοπῖνα: Ὁ σπινθὴρ σὺς; Ἔτσι εὐκολὰ πιδάνεται δ... ἀρχιφασκίαι; !! Τσαρουχοκινήτη: Θάλει ρώτημα ἀπὸ Νίλς [Ἀγαθὰγγελοῦ] εὐρίσκειτο προσδρέβων τὰ συμβούλια σὰς; !! ΕΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

[ΜΑ' - 631]

ΕΠΑΝΕΡΧΟΜΑΙ σὴν κίνηση ἔπειτα ἀπὸ μακροχρόνον σιωπῆν, ποὺ μοῦ διηγῶντο οἱ κογενεϊακοὶ λόγοι. Διοτ.

[ΜΑ' - 632]

Εὐχαριστῶ συγχαίροντας μὲ, διὰ περιφανῆ ναυτικὴν μου νίκην! ΝΗΡΕΥΣ

[ΜΑ' - 633]

Μπότσαρη, καθὼς ἔμαθα ἔγινες ποιητῆς, διότι ἔκανες ἕνα φρασιότατο ποίημα σὴν Ροδοβασιλίσσα, τὸ ἔποιον ὑπῆρξε αἰτία νὰ μαλλῶσες μὲ τὸ Δοξασμένο Ναυτέπουλο. Πάντως εἴαν εἶναι ἀλήθεια σὲ συγχαίρω διὰ τὴν νέαν αὐτῆ πρόδοο !!! ΠΑΛΑΒΟΥΤΣΙΚΟΣ

[ΜΑ' - 634]

Ξανθὴ Ἴκαρος, πρῆν Ἀήρ, τέτοια ρανταδοῦ δίδετε; Μιμῶδα

[ΜΑ' - 635]

Εξακολουθεῖ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν, καρτῶν. Στείλατε πρῶτοι: Εὐάγγελον Ἀσπιότην, Ἐταιρείαν Βεντοῦρη καὶ Σία, Ἐρμού 132, Ἀθήνας. Περιμένω ἀπὸ εὐλους. Μέρπιτος

[ΜΑ' - 636]

Οπισθοδρομικός = Τραπεζιτικός. ὁ παλληλῶς !!! Ὑποκλιθῆτε Διαπλασσοπούλα! Ἐξοχότατα. «χαίρωτὸ σὰς»!!! Βασίλισσα τῶν Ρόδων Κόκκινη Γατούλα

[ΜΑ' - 637]

Αἶα, Ἐνδοξο Ναυτέπουλο, Σκακιστῆ, ἐγθουσιδότηκα μὲ τὴ γνωριμία σὰς. ΔΙΑΚΟΣ ΤΗΣ ΠΙΝΑΟΥ

[ΜΑ' - 638]

Αναλλάσσω τετραδιάκια. Στείλατε: Κόβλαν Μιχαλοπούλου, Σῆρου 8, Ἀθήνας (8). ΔΙΑΚΟΣ ΤΗΣ ΠΙΝΑΟΥ

[ΜΑ' - 639]

Η Διαπλασσοπαρέα ἀναλαμβάνει διαφημίσεις καὶ ρυλῶδες συλλόγων. Βλέπε (ΜΑ' - 446). Μόνα-Αἶα, Τζόνετ «Νίκης» Ἑλλάδος»

[ΜΑ' - 640]

Συριανέ, χάρηκα γιὰ τὴν γνωριμία μας. Σπυριανόπουλο, (συνέχεια...) ... πάσης ἄλλης. Ἄγι, μπριγιαντίνη. Ἀθηναῖος, ΣΥΛΛ. ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ

[ΜΑ' - 641]

Προλαμβάνονται νέα μέλη Νυχτοτράγουδο Ἀρίων Ἀποκαλυπτής Δευτεροῦς Χαμόγελο, Ἀεροναύτης. Σωστὴ Διεσθύνουσι Μαρῆ 78. ἈΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ

[ΜΑ' - 642]

Διαπλασσοπαρέα: Φιλοδοξοῦντες ἄποσπασμα βλέμματα θαυμασμοῦ σπεύδουσι... βραδύος. ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ

[ΜΑ' - 643]

Σὺν «Ἀνοιχτόκαρδοι» ανοιχτόκαρδα ἄνοιχτοχαιρτοῦσι εὐλους τοὺς Ἄνοιχτοκάρδους. Νυχτοτράγουδο Ἀρίων Συλλ. «Ἀνοιχτόκαρδοι»

[ΜΑ' - 644]

Εὐχαριστῶ τὰ διαπλασσοπούλα ποὺ μὲ φῆψισαν. Ὅχι ἔμους ἄλλους φῆψουσι Μιχαήλ Στραυλάου Συλλ. «Ἀνοιχτόκαρδοι»

[ΜΑ' - 645]

Ο Κάσσιος ἐπ' τὴ γρηφία τῆς Διαπλασσοῦ; ἔξ ἔμλεισι πάλι... προσέξτε. καὶ πρῶτα σὴν Κλό- κλό, ποῦναι σὲ Πισκοπίο, ποὺ τρέχει σὺν ζουκάδι σὺν τὴν ἀρπάζη ἢ ἔλεη!!... Ἄν θάλης νὰ μὲ γράψης, εἴαν θὰ γυρίσω πίσω, θὰ πῶ στὸν φίλο μου κ' ἐγώ, γιὰ νὰ εὐχαριστήσω !!... Τὴν Γαλιάνδου; Ναι! Ναι! Ἀκριβῶς! Γαλιάνδου, ἀξίζει νὰ χαθεῖς, σὲ βαποράκι; πάρα πολὺ, δοῦ ἄν σὲ Πισκοπίο!.. ΚΑΣΣΙΟΣ+ΚΑΣΣΙΟΣ

[ΜΑ' - 646]

Ζάχαρη, Σοκολάτα, περιμένω. Δυποδομαι πολὺ παραίτομαι Νίκη Ἑλλάδος. Μελαχροινὸ Ναυτάκι

[ΜΑ' - 647]

Τελευταία προθεσμία: 18η ΜΑΪΟΥ. ΝΗΡΕΥΣ - ΑΛΚΗΣ ΜΥΡΑΣ

[ΜΑ' - 648]

Ο Ἐδικοκλήτης, στεροῦμενος τελείως ἐξυπνάδος, ἐρωτᾷ μέλη μας: «Πόσο ἢ οὐκ»; Ἀπαντοῦμα μεγαλόφωνα: Ἀπὸ κείνους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη δὲν παίρνουμε τίποτα. «ΝΙΚΗ-ΒΛΑΑΣ»

[ΜΑ' - 649]

Αθηναῖς, σοῦ δίνω τὸν λόγον τῆς Διαπλασσοκῆς μου τιμῆς, εἰ δὲν εἶμαι δ Κουτουμπῆνος (ΜΑ' 938). Διχὴ σου ψυχρολοῦσα, εἰ !!! Ἀσπανάκις; Καφῆς=Ἡρῶ Σγουρίδου. Τὸ Δοξασμένο Ἐδξανάκι ἀποσύρεται ἐκ τοῦ Συλλόγου Χαρούμενη Συναφία, διὰ λόγους ἀσυμφωνίας. Δοξασμένο Ἐδξανάκι

[ΜΑ' - 650]

Υποστηρίζετε (ΜΑ' - 342). ΑΠΟΛΑΞΗ ΤΟΥ ΜΕΛΕΒΕΝΤΕΡΕ.

[ΜΑ' - 651]

Προσλήθη καὶ νέον μέλος: «Τσαρουχοπαλληλῶδες» ΤΣΑΡΟΥΧΟΚΙΝΗΤΟΣ ΦΑΛΑΓΕ

[ΜΑ' - 652]

Η «ΝΙΚΗ-ΒΛΑΑΣ» καὶ οἱ «ΛΕΥΚΟΙ ΑΕΤΟΙ» ἐπέγραψαν σύμφωνον φιλίας καὶ συνεργασίας.

[ΜΑ' - 653]

Τὸ Νυχτοτράγουδο συγχαίρει τὸν Αἰὲν Ἀριστέϊον καὶ τὸν Σίφωνα. Ὁ Αἰὲν Ἀριστέϊον συγχαίρει τὸ Νυχτοτράγουδο καὶ τὸν Σίφωνα. Ὁ Σίφωνας συγχαίρει τὸν Αἰὲν Ἀριστέϊον καὶ τὸ Νυχτοτράγουδο.

[ΜΑ' - 654]

Γαλανόλευκη, κατανθουσιαιμένος ἀπὸ τὸ γράμμα σου Σπογγαλιεὺς τοῦ Αἰγαίου «Λευκὸν Ἀετῶν»

[ΜΑ' - 655]

Βομβαρδιστικὸν ἀγνώστου ἐθνικότητος βομβαρδίζει διαπλασσοκῶν σταρῶμα μὲ 10 βέρβες 1) Λουλοῦδ: Βράχου=Προσαλάντης 2) Παλαδοῦτικος=Αἰτῶς 3) Νέμσις=Μακαρονίδης 4) Φούντα Φέσι=Κούτσος 5) Μικρὸς Δόκιμος=Μπόδρας 6) Καφῆς=Σγουρίδου 7) Κομοκράτωρ=Νικολαΐδης 8) Ἑλλάς=Ζερβοπούλου 9) Ἀστρακτερὴ Εἰφολόγη=Ζαβερνίδου 10) Ἀωθακηνισιότης=Μωραϊτίδης (συνεχίζεται). ΠΑΠΑΡΙΑΣ

[ΜΑ' - 656]

Εὐθεῖα Ἐθνικὸν Ἰεσοῦδες τρώγοντας μὲ ἀφθαστὴν ἡδονὴν χαρτοπαιξιόν. Ἀνυπότακτο Ναυτάκι, συγχαίρηται γιὰ τὸν χορὸν σου. Σοῦθε Ἰαπῶνα, εἰν ἀφῆνεις κενένας χορὸν. Ποῦ ἀφίεται αὐτὴ ἡ εὐθυρία; Ἀγγεῖνος

[ΜΑ' - 657]

Στέφανε Νίλης, Γλαῦνε. Σὰς εὐχαριστῶ θερμότατα γιὰ τὴν μεγάλην ὑποδοχὴν. Μέρπιτος

[ΜΑ' - 658]

Προσοχή! Προσοχή! Ἀναμείτατε ΓΥΠΕΡΕΝΤΟΝΟΤΑΤΗΝ ἄρσιν Σουλῶλου «ΛΟΙΧΟΦΥΡΟΙ ΤΗΣ ΠΙΝΑΟΥ».

[ΜΑ' - 659]

Προκηρύσσομε ἐμνημόν διδραχμο διαγωνισμοῦ: «Πῶς εἰσθάνοσθε τὴν πραγματικὴν φιλία». Βραβεῖα 2 βιβλία. Πίστις Πατρῶν-Σουλῶλισσα

[ΜΑ' - 660]

Βροσκοροῦ, ἀλληλογραφῶμα; Δις Ἑλάνη Πακασταυριανοῦ, Ἀθηῶν 6, Βύρωνα, διὰ Σουκονότανο

[ΜΑ' - 661]

Νίλς, μεταξὺ τῶν τυρῶν βασιλεύει ὁ μονόφθαλμος, ὁ νοῦν νοῦτιω. Τριανταφυλλῆνα Νίκης Ἑλλάδος

[ΜΑ' - 662]

Κ. Φαλῆνη ποῖα ἢ διεσθύνουσι σου; Κ. Μελεβεντεράκι, νὰ περιμένω ἀκόμη ἀπάντησι; Πλαγυῖα σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ Μ. Μυστικά, θὰ σοῦ στείλω σὲ λίγο. Τριανταφυλλῆνα, Νίκης Ἑλλάδος

[ΜΑ' - 663]

Ομηροῦ! ἂν νομίζεις πῶς οἱ σύλλογοι θὰ διοικουσι μὲ τὴν δικαί σου τακτικὴν, θὰ πῶσες καὶ δεύτερη γράφα. Πρὸς τὸ παρὸν ἀρκεῖ ἡ πρῆτη. Ἀιωγράφονται ἀπὸ τὸν σύλλογον ὁ γραμματεὺς Ὀμηρος καὶ ὁ Ἐνδοξος Ἀεροναύτης. Νέος γραμματεὺς Νεῖλος. ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΙ

[ΜΑ' - 664]

Τεῖτη σιερὸ Ἀποκαλυπτοῦν Ἰζήτω ἢ Ἑλλάς=Μαυροσιδῆς, Ἀστρακτερὴ Εἰφολόγη=Ζαβερνίδου, Ἐνδοξὸν Γαλανόλευκη=Σακέττου, Ἐρμῆς=Καβουλάκος, Σπογγαλιεὺς τοῦ Αἰγαίου=Κλαδάκης, Φούντα Φέσι=Κούτσος, Καλῶνυχος=Τακτοριάν, Ἀωθακηνισιότης=Μωραϊτίδης, Γκρι Ντάφ=Σαῦτας, Ἀετῶς=Κωστῆς. «Λοιχοφύροι τῆς Πίνου»

[ΜΑ' - 665]

Πλοίαρχε Νέμε! Ἀπαντῶ: Δὲν εἶπω!!! Δοῦξ Ὀμπλιγιαντῶ Συλ. Ἀνοιχτόκαρδοι.

[ΜΑ' - 666]

Σύλλογοι ἐμπρὸς Βασιλεῖς Συλλόγων ΣΜΑ' 216. Μάρκος Μπότσαρης